

Als we dus iets over die dingen willen weten moeten we maar liever rust ons licht bij de bourgeoisie op probeeren te steken, want die wil het probleem niet begrijpen, dat is haar klassebelang. Wij proletariërs behoeven niet terug te daanzen voor het probleem. Wij hebben niets te verliezen dan onze ketenen en kunnen vrij het probleem doorgronden. Nee, onze klassepositie dringt ons de oorzaken van onze verdrukking te doorschouwen. Wij zijn voor geen konklusies bang. Erger als het is kan het allicht niet worden en het wordt steeds erger. De menscheid was dus zoover nog niet gekomen haar eigen samenleving te doorgronden. Deze taak was weggelegd voor de verlossende klasse de klasse van het proletariaat.

Het eenigste en beste werk over den staat ons bekend is nog altijd dat van Friedrich Engels "De Oorsprong der Familie van het Privaateigendom en van den Staat. Wie overigens de politiek en de staat wil begrijpen, die bestudeere het kapitalisme zelf in z'n algemeene strekkingen.

In "Staat en Revolutie", waarin oock rijkelijk uit Engels geput wordt heeft Lenin een schitterende bijdrage geleverd. Deze brochure is door ons weer gecritiseerd in "Het Marxisme en de Staat". Tevens leert men de politiek alleen begrijpen door de historisch materialistische denkmethode toe te passen.

Bij ons verkrijgbaar:

Staat en Revolutie	vertaling van Gorter	25 cent
Het Historisch Materialisme	door H. Gorter	25 cent
Het Marxisme en de Staat	door G. I. C.	5 cent

AAN DE LEZERS! Diegenen onder de lezers van ons P.I.C., die na ontvangst van dit nummer bemerkten, dat zij het Perz materiaal niet meer krijgen toegezonden, verzoeken we door een berichtje aan de administratie blijk te willen geven, als zij op verdere toezending gesteld zijn.

Er zijn n.l. onder hen die regelmatig het P.I.C. ontvangen, velen die tot nu toe in geen enkel opzicht blijk gaven de toezending op prijs te stellen; en daar de steeds groeiende oplage steeds grootere kosten meebrengt, moeten we noodgedwongen tot schifting komen. 't Geen natuurlijk niet beteekent dat zij die werkelijk niets kunnen missen, maar moeten schromen het te laten weten, als ze verdere toezending wel op prijs stellen.

Het is nog altijd zoo, dat DEZE PERSDIENST AAN BELANGSTELLENDE G R A T I S WORDT TOEGEZONDEN, en dat we verzoeken om toezending van uw VRIJWILLIGE bijdrage!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

P ersdienst van de Groepen van
I nternationale
C ommunisten

Administratie:
H. de Beer
Herculesstraat 60
AMSTERDAM, Z.

Zesde Jaargang No: 14.
Juli 1933. No: 2.

PARTIJKOMMUNISTISCHE PROPAGANDA IN HITLER-DUIJSCHLAND.

"De Tribune" van 10 Juni '33 drukte met als onderschrift: "De Rote Fahne" verschijnt ondanks alle terreur! - Resultaat van gesloten revolutionaire actie der K.P.D., een facsimile (volkomen gelijke -verkleinde-afdruk) af van een gedeelte van een voorpagina van "Die Rote Fahne".

In een artikel getiteld:

HITLER LEIDT DUISCHLAND NAAR DE KATASTROPHE! schrijft "Die Rote Fahne" o.a.:

"Deze heulenregering die duizenden vermoordt en foltert, die tienduizenden in tuchthuizen en concentratiekampen opsluit, die een bloedige burgeroorlog tegen alle lagen van het hongerende volk voert, die elke vrijheidsbeweging verstikken wil, die met haar heele gewapend staatsapparaat het kapitalistische uitbuitings-systeem beschermen en instandhouden wil, bewijst de waarheid van de kommunistische leer:

"Wie de sociale knechtschap in
"Duitschland instandhoudt, is niet
"in staat, Versailles te vernietigen
"om de nationale bevrijding door te
"voeren."

Zoo gaat "Die Rote Fahne" voort op de weg die de K.P.D. reeds jaren bewandelde, de weg van nationalistische naijver met de nazi's.

In het boven geciteerde krijgt de kommunistische leer zoo maar

zonder meer een nieuwe inhoud; ze is in tegenstelling tot het nationaal-socialisme WEL in staat de nationale bevrijding door te voeren.

De opheffing van de ~~nationalistische~~ sociale knechtschap betekent niet meer de verwerkelijking van het kommunisme, het betekent voortaan voor Duitschland in de eerste plaats DE NATIONALE BEVRIJDING VAN HET VERSAILLER VERDRAG.

Het gaat de IIIe Internationale niet om de bevrijding van het wereldproletariaat van de knechtschap van het wereldkapitalisme - in die bevrijdingsstrijd kan het geen leidende rol spelen - ; het is de IIIe Internationale er om begonnen, de tegenstellingen die in de verschillende landen tusschen de groepen van kapitaalbezitters, en de belangentegenstellingen die tusschen de kapitalistische staten onderling bestaan, te benutten voor de bijzondere belangen van de Russische staat.

De bevrijding van de sociale knechtschap, dat is, VAN HET KAPITALISME ALS EKONOMISCH SYSTEEM - betekent zeer zeker : Bevrijding van het nationalisme.

De nationale staten immers zijn de beschermingsinstituten van de kapitalistische eigendom.

Maar dat de taak van het Duitse proletariaat zou zijn, de vernietiging van het Versailler verdrag OM daardoor te komen tot nationale bevrijding, kan alleen opkomen in het brein van de leiders van de nationalistische IIIe Internationale; en betekent niet anders, dan de arbeiders oproepen om te vechten voor de belangen van de Duitse bourgeoisie.

Of een gedeelte van de meerwaarde die de uitgebuite Duitse arbeider in werkplaats en fabriek voortbrengt, in de zakken van niet Duitse bezitters van aandelen in de Duitse oorlogsschulden verdwijnt, of dat dit aan de arbeiders ontrouwe deel geheel en zonder korting in de brandkasten van de Duitse ondernemers terecht komt, is een zaak die hem niet interesseert.

De Duitse arbeiders - en het geheele wereldproletariaat - interesseert het slechts DAT ze uitgebuit worden.

De "revolutionaire" propaganda van de IIIe Internationale, die verschil maakt tusschen de uitbuiting van de bourgeoisie in eigen land en die in andere landen - die het dus voorstelt alsof de bourgeoisie over de grens slechter is dan die in eigen land - is een in wezen nationalistische propaganda, die DE HOOPDEN VAN DE ARBEIDERS ONTVANKELIJK MAAKT VOOR DE VOLKSHATENHAAT, die de bourgeoisie nodig heeft voor een volgende oorlog.

"D E T R I B U N E"

Het "eenigst Revolutionaire" dagblad in Nederland, "de Tribune", houdt een schriftelijke konferentie.

Dat gaat zoo : De lezers vonden in het nummer van 15 Juli '33 een sympathiek-roze formulier. Daarop staan 47 vragen. In de inleiding tot die vragen wordt o.a. gezegd :

"De antwoorden en de oordeel zullen ons helpen, zoo spoedig

-3-

"mogelijk uitvoering te geven aan onze grootsche plannen, de bouw van ons Groot Kranten-bedrijf voor de Communistische pers. De uitblijf van deze schriftelijke Tribune Conferentie zal dan tevens leidraad worden voor de groote Tribune-actie, die ingezet wordt".

47 vragen die een, o nee, die HET revolutionaire dagblad aan zijn lezers stelt, die zullen in deze tijden van hopelooze verwarring en ontzuuchterende gebeurtenissen, zeker moeten dienen om de meeningen en inzichten van de lezers van "de Tribune" over deze voor de arbeidersklasse zoo belangrijke dingen te peilen? Geen sprake van.

De indeling van het formulier en het systeem van vragen zijn een getrouwe nabootsing van het invulformulier voor de belasting.

- Vraag 1. Wat is Uw beroep?
- Vraag 2. Is U werkloos?
- Vraag 3. Hoe oud bent U?
- Vraag 4. Sinds wanneer leest U de Tribune?

En zoo gaat het door, zoo registreert de Tribuneadministratie de belangrijke feiten en gebeurtenissen uit het leven van haar lezers. Verder wordt verzocht nauwkeurig op te geven voor welk gedeelte van de inhoud van het blad men zich wel en voor welke gedeelten men zich niet of minder intressert.

Aan de Amstel kan men dan de inhoud van het "eenigst revolutionaire" dagblad aanpassen aan de belangstelling van de betalende abonne's.

Vraag 28. Is de toon van de krant voor het winnen van religieus ingestelde arbeiders de juiste?

Neen, niet ethisch genoeg!

- Vraag 37. Wat is Uw oordeel over de sportrubriek?
- Vraag 39. Is het bioscoopnieuws voldoende?
- Vraag 40. Zijn de recentie's op de films in de Tribune juist?

Stel je voor, dat ze niet juist waren, B.v. niet eenigst revolutionair genoeg, of te reformistisch, of nog erger - te linksch.

Vraag 42. Kent U personen of firma's, die waarschijnlijk wel genegen zullen zijn in onze krant te adverteeren?

Ja, wij. Het is weer gauw 31 Augustus. Op Koninginnedag komt er een kermispuul op 't Paleis voor Volksvlijterrein, en de spullebaas wil wel weer, net als verleden jaar, een advertentie. Hij wil weer juist als een jaar geleden, ook de lezers van "de Tribune" oproepen om die bij uitstek nationale feestdag op - eenigst revolutionaire wijze - met oranjelol te vieren.

Vraag 43. Welke gebreken heeft onze krant in vergelijking met andere kranten?

Opdat we ons - revolutionair - van deze gebreken ontdoen; want ook het antwoord op deze vraag moet mede leidraad worden voor de groote Tribune-actie.

De redactie kan gerust zijn, veel gebreken t.a.v. de burgerlijke bladen heeft "de Tribune" niet.

Het „werken in reactionaire vakorganisaties“.

In een opzicht liep de politiek van de 3de internationale niet zoo op rolletjes. Dat was bij het veroveren van de vakbeweging. Wel had de K.A.P. geen succes gehad met haar propaganda tegen de vakbeweging, tusschen 1918 en 1920 groeide het aantal georganiseerde arbeiders van 2 000 000 tot 8 000 000, waarvan 5 500 000 sociaaldemocratisch, op een totaal aantal arbeiders van 18 000 000. Maar deze organisaties bleven muurvast in handen van de sociaaldemocratische of christelijke bestuurders, en alle „veroveringsopgingen“ van de K.P.D. mislukten. Bijna alle scheuringen in de K.P.D. kwamen dan ook voort uit meningsverschillen over de vakverenigingstaktiek.

Alle opposities, ook hier in Holland, verwijten de 3de internationale en elkaar dat ze afgeweken zijn van de „beproefde taktiek“, neergelegd in Lenin's „kinderziekte-brochure“. Zoo was het met de Wijnkoop-partij, zoo is het op het oogenblik weer tusschen de O.S.P. en de C.P.H.

„De Fakkel“ weigert de advertentie van de C.P.H., waarin de „kinderziekte-brochure“ wordt aangekondigd. Ze durven niet, schrijft „De Tribune“, want als de leden van de O.S.P. die brochure gingen lezen, dan zouden ze dadelijk inzien dat de politiek van de O.S.P. fout, die van de C.P.H. alleen juist is. „De Fakkel“ antwoordt dat ze voor publicatie van die brochure niet bang is, want als dat zonder vervalschingen gebeurt, dan wordt daardoor de C.P.H. volkomen in zijn hemd gezet. Maar de advertentie was geweigerd omdat dezelfde firma nog een heele stapel andere advertenties altijd nog niet betaald had. „De Tribune“ vindt dit koopmansargumenten. We kunnen hieruit in ieder geval weer zien met wat voor principieele argumenten een leninistische partij de massa's moet zien te overtuigen dat alleen zij de ware partij is.

Maar waar het om gaat; zoowel de C.P.H. als de O.S.P. geloven blijkbaar, dat ze precies aan de taktiek van deze brochure hebben vastgehouden. En dat is dan ook werkelijk zoo. Want Lenin geeft in deze brochure wel het parool uit om de vakbonden te veroveren, maar een bepaalde taktiek schrijft hij daarbij niet voor. Dat kan hij ook niet doen, volgens leninistische inzicht moet die taktiek van situatie tot situatie telkens opnieuw vastgesteld worden door de „beproefde leiding“. Zoo heeft de C.P.H. op het oogenblik de taktiek om te werken met de door Lenin gehoorde leuze „van onderen op“. Maar de beoefening hierbij is alleen door dit „van onderen op“ de invloed van de hogere instanties in andere organisaties te breken, voor de C.P. zelf geldt geen van onderen op, maar nog altijd de strafste discipline. Arbeiders die in de C.P., of de R.V.O., of zoo, iets „van onderen op“ zouden willen doorzetten, zijn met de kinderziekte besmet en worden uitgeworpen. „Het eenheidsfront van onderen op“, dat wil zeggen: luistert niet naar de bonzen van N.V.V., N.A.S. of O.S.P., maar alleen naar uw „eigen leiding“, dat zijn de C.P.ers, die zeggen wat je doen en leten moet. Dat is een zuiver leninistische taktiek dus. De taktiek van de O.S.P. is wel heelemaal anders, maar evengoed ook leninistisch. Juist omdat het aangeven van de taktiek het werk van de gewiekte leiders is, daarom zijn er ook evenveel verschillende leiderspartijen als er op leninistische grondslag taktiekverschillen mogelijk zijn; en dikwijls zelfs zooveel taktiekverschillen als er leidersklicken zijn die vinden dat ze groot genoeg zijn om er een eigen partij op na te gaan houden. Deze verdeeldheid onder de arbeiders is een van de wormstekige vruchten van het leninisme.

Waarom was het onmogelijk voor de 3de internationale om de reformistische vakverenigingen te veroveren? De vakvereniging vervult in het bedrijfsleven dezelfde rol als de staat heeft in de heele maatschappij. Zoals de staat in de politiek als conflicten moet onderdrukken, die ontstaan uit de onverzoenlijke klassetegenstellingen, en die conflicten oplost in de geest van die klasse, die economisch met de meeste macht is toegerust, zo doet de vakbeweging hetzelfde in het bedrijfsleven. De vakbeweging is feitelijk de onderafdeeling van de staat, die speciaal de klasseconflicten in het bedrijf moet bezweren. In de fascistische landen is dit officieel zoo, in de niet fascistische landen is het praktisch zoo. Wel is de vakbond daar in schijn nog de zuivere arbeidersorganisatie die hij bij zijn ontstaan was, maar juist het feit dat de praktijk geheel anders is, laat zien, dat we hier met een maatschappelijke noodzakelijkheid, en niet alleen met leidersverraad te maken hebben. En nu pas in Duitschland hebben we kunnen zien dat de vakbond zonder eenige moeite tot een fascistische organisatie „gelijkgeschakeld“ kon worden. Aan de manier van werken hoefde niets veranderd te worden, al en het „marxistische“ etiket moest eraf, en daarmee de illusie, dat deze organisatie voor de arbeiders dienstbaar kon worden gemaakt voor de klassenstrijd.

Deze vakbond wilde de 3de internationale veroveren, en dat door democratische middelen, het veroveren van het vertrouwen van de leden, en die dan andere leiders laten kiezen. Maar door kiezen kunnen communisten nog wel onbelangrijke posten in de staat veroveren; zoals lagere functies in de vakbond of parlamentszetels, maar een hooge bestuursfunctie in de vakbond staat gelijk met een ministerzetel in de staat, en daar duldt de heersche klasse geen arbeidersvertegenwoordiger, die zich niet van te voren voor 100% heeft laten coprumpeeren. Lenins illusie van het veroveren van de vakbond was dezelfde sociaaldemocratische illusie van het veroveren van de staatsmacht door middel van het stembiljet, waartegen Lenin zijn brochure „Staat en Revolutie“ schreef.

Om ook een voorbeeld te laten zien kunnen we de kwestie aanhalen met de metaalbewerkerbond in Halle, die heelemaal door de K.P.D. werd veroverd. Maar het hoofdbestuur verklaarde alle verkiezingen voor ongeldig, en toen de plaatselijke afdeling het nieuwe bestuur handhaafde, liet het hoofdbestuur het vakverenigingsgebouw door de politie ontruimen, want het gebouw was eigendom van de landelijke organisatie, en verschillende K.P.D.ers kregen gevangenisstraffen wegens huisvredebreuk en diefstal van kantoorbehoefden. Wel kostte dit de bond tijdelijk zoowat de heele afdeling, maar na verloop van tijd kwam het overgrote deel van de oude leden terug.

Het bankroet van de K.P.D.

In de vakbewegingskwestie had de 3de internationale dus geen succes. Maar ook het andere succes was niet zoo groot als het leek. Wel won de K.P.D. het vertrouwen van millicoenen kiezers, maar dit vertrouwen berustte niet op een bepaald inzicht, dat de K.P.D. de juiste politiek voerde om naar de dictatuur van de arbeidersklasse, en zoo tot het communisme te komen; het berustte nog minder op een revolutionair élan en saamhorigheidsgevoel van groote arbeidersmassa's, die in de parolen van de K.P.D. datgene vonden uitgedrukt, wat aan strijdwill in hen zelf leefde.

Dat „vertrouwen“ was gekocht met „koopmansargumenten“, met een banale politiek van altijd de sociaaldemocraten nog wat overbieden. En hiermee vingen zij de arbeiders op, die het vertrouwen in de ~~arbeiders~~ sociaaldemocraten hadden verloren, en liever dan de strijd te kiezen het eerst nog eens met deze radicalere reformisten wilden probeeren. Maar een dergelijke arbeidersmassa, bovendien nog verward door de meest onmogelijke kleinburgerlijke frases, waarmee de kleine boeren en kleine baasjes moesten worden opgevangen, dat is niet het soort massaas dat revoluties wint. Bij de eerste de beste meer dan gewone druk, die dit „granieten blok“ te verduren kreeg, bleek het van slecht aangemaakt beton te zijn en zakte ineen als het droge zand, waaruit het was samengesteld. Het „granieten blok“ van de 3de internationale was voor de Hitlerdictatuur geen grooter sta in de weg dan het bordpapier „ijzeren front“ van de tweede internationale.

Nu is de K.P.D., de eenige sectie van beteekenis buiten Rusland, zonder slag of stoot weggevaagd, en terwijl de arbeiders bij massaas uit de nu officieel fascistische vakbonden deserteeren, wil de leninistische taktiek, dat ze er weer in gaan om ze nu op de fascistische te gaan veroveren! Is het wonder dat onze Hollandsche C.P. nu weer eens met de „kinderziekte“-boeman op de propfen moet komen, om de dreigende „radicalisering“ van haar eigen arbeiders tegen te houden? En het zal wel lukken ook. Want er is maar één partij van Moskou, en wat moet een enkel arbeider beginnen, die het vertrouwen in de C.P. begint te verliezen, maar die alleen sta at en zonder scholing, zonder eenig marxistisch inzicht in de klasseverhoudingen? Want in de partij van Lenin heeft hij alleen maar hoeven colportereeren met het Zaterdagavondnummer van de Tribune, en plakken voor de verkiezingen. Hij zal weer in het niet verdwijnen, of het misschien eens met van Burink probeeren, als in die beweging meer geld en respectief gaat zitten. De C.P.H. zal het „radicalisme“ makkelijk genoeg kunnen bezweren, maar een ding zal anders gaan dan Lenin het in zijn brochure voorspelt, ze zal uit deze conflicten niet sterker te voorschijn komen. Als zich in de C.P.H. verschijnselen voor gaan doen, die aan haar jeugd herinneren, dan zijn dit geen „kinderzichten“ meer, want die leeftijd is ze lang te boven, maar alleen een aanwijzing dat ze „kindsch“ is geworden. En alleen de dood zal haar hiervan kunnen genezen, bijvoorbeeld, wanneer zoals in Duitsland, de spanningen tusschen de klassen zoo zijn toegenomen, dat de kapitalistische klasse zich verschansen moet achter een fascistische monsterstaat, versterkt met alle niet-proletarische klassen.

Schadelijke en gezonde kinderziekten.

Hoe was het nu gesteld met dat „radicalisme“ en met die „kinderziekte“ van de K.A.P.D.? Waren dat werkelijk de wild geworden kleinburgers, de jonge arbeiders, die, pas tot het communisme gekomen, nu eens wat nieuws wilden uitdenken en bovennatuurlijke onzin gingen praten, zooals Lenin zich telkens weer uitdrukt? Voor een deel was daar iets van waar. De bureaucratische praktijk van de 2de internationale had verschillende arbeiders afgestoten, juist door hun gezond revolutionair instinct; door gebrek aan inzicht en uit reactie tegen het „marxisme“ van de sociaaldemocratie gaan zulke menschen dan algemeene frases verkoopen over vrijheid, anarchie, vernietigen van alle gezag en zoo meer; ze zien eenige dingen,

waaraan zij zich toevallig gestoten hebben, voor de hoofdtraken van de maatschappij aan, vinden daar woorden voor als staat, gezag, bonzen, kerk, politie, en strijden voortaan tegen deze booze machten. Ze zien niet de voortdurend wisselende, in al zijn verscheidenheid moeilijk te begrijpen werkelijkheid, doordat ze in hun denken niet uitgaan van de bestaande productieverhoudingen, maar van kleinburgerlijke begrippen, waaraan ze bovennatuurlijke beteekenis toedichten; ze denken idealistisch. Ze vormen een beweging, waarin veel eerlijke en bestwillende arbeiders te vinden zijn, maar die als beweging nooit iets uitrichten kan door zijn onwerkelijke kijk op de wereld. Lenin noemt deze beweging de „straf voor de opportunistische zonden“ van de sociaaldemocratie.

Nu gebeurt er in een revolutionaire situatie het zonderlinge, dat, terwijl allerlei degelijk marxistisch onderlegde politieke kopstukken stiekum wegkruipen om hun kostbare hoofd niet in gevaar te brengen, veel van deze „kleinburgers“ hun hooge filosofie voor een tijd lang vergeten, of in overeenstemming brengen met de gezonde revolutionaire beweging, die er op dat oogenblik is, en zich daarbij aansluiten. Zoo gebeurde het bijvoorbeeld in de Ruhropstand, dat, terwijl veel „geweldloose“ syndicalisten tot het laatste toe probeerden om de strijd met de wapenen tegen de Rijkswaer voort te zetten, tegelijk de Centrale van de K.P.D. de beweging saboteerde. De arbeiders werden onder allerlei valsche voorspiegelingen bewerkt om de wapens aan de Rijkswaer af te geven. Veel arbeiders velen daarop als slachtoffer, meer als er gevallen waren in de strijd, waarbij ze diezelfde wapenen met bijna niets dan hun bloote handen van de Rijkswaer weer hadden afgenomen. Dit alles omdat de Centrale de tijd voor de proletarische dictatuur nog niet gekomen achtte omdat „het meerendeel van de arbeiders in de stal en voor de U.S.P. was“.

Maar hoe dan ook, het is zeker waar dat er in de dagen van revolutionaire spanning veel arbeiders tot de K.P.D. (Spartacusbond) kwamen en naar de K.A.P. mee overgingen, die voldoende begrip hadden van wat er om hen heen gebeurde, om te weten welke politiek ze steunen moesten, maar die te weinig wetenschappelijk onderlegd waren, om die politiek theoretisch te kunnen verdedigen. En toen de revolutionaire vloed, die al deze elementen in één richting meegestuwd had, ging teruggebben, bleek duidelijk hoe weinig samenhang er nog was, hoeveel verschil in denken, hoeveel verwardheid in de hoofden. De idealistische instelling van een groot deel van de arbeiders uit de revolutionaire bedrijfsorganisaties, bleek bij de afsplitsing van de „eenheidsorganisatie“-richting, die onder de frase „politieke en economische strijd zijn tegenwoordig één“, het werk van iedere politieke partij uit wou schakelen. De Komintern verdedigde haar leiderspartij-politiek daarmee, dat de vraagstukken van de klassenstrijd zoo moeilijk zijn, dat een leiding van door en door geroutineerde politikers noodig is; omdat de „Einheitsler“ deze politiek niet wilden, verklaarden ze de klassenstrijd voor doodeenvoudig, inplaats van te begrijpen dat de politiek van de 3de internationale juist onmogelijk is, omdat de klassenstrijd zelfs voor een nog zoo bekwaame leiding altijd te moeilijk is, en daarom alleen gewonnen kan worden, als de geheele massaas al hun krachten inzetten. Maar hiervoor is noodig, dat de marxistische wetenschap zoo breed mogelijk onder de massaas verbreed wordt, en dit moet het werk van politieke

partijen zijn, al zijn het dan ook geen partijen in de zin van de vroegere parlementaire partijen, juist omdat deze nieuwe partijen op het radena standpunt staan, en dus weten dat ze niet over de massa's kunnen heerschen, maar alleen voorlichting kunnen geven. Ditzelfde „Einheitler“-standpunt kwam hier in Holland de laatste tijd sterk naar voren in de L.A.O., die zich ook van allerlei kwesties af wou maken door te verklaren dat ze dood-eenvoudig waren, en die geen politieke kerngroep, maar massaorganisatie wou worden, en juist daardoor aan eigen geestelijke verstarring is vast-geloopt. Om van de „Alarm“-groepen maar niets mee te zeggen.

Een ander staaltje van onmarxistisch en idealistisch denken vertoonde de de zogenaamde Essener richting van de K.A.P., die, in zijn machteloosheid tegen de groei van het reformisme tijdens het oploopen van de conjunctuur, zichzelf een roes dronk aan de theorie van de „doodscrisis“, die aan de arbeiders geen andere mogelijkheid overliet dan de revolutie, en dit werd zoo gesteld, dat alleen die arbeider revolutionair was, die in die doodscrisis geloofde; arbeiders die voor hooger loon streeden bijvoorbeeld waren contrarevolutionair, want ze hoopten op lotverbetering binnen het kapitalisme; en die was er volgens de doodscrisis-theorie niet te bereiken, ze waren dus reformisten. Zoo'n wereldvreemd standpunt valt alleen te verklaren uit een niet willen zien dat de revolutionaire beweging tijdelijk is weggeeft, omdat alleen al de gedachte daaraan niet te verdragen is.

In ieder geval waren er vanuit het kamp van de „linkschen“ uitlatingen genoeg te vinden, die door hun al te absolute uitpraken en slechte formuleeringen een zoo groot gebrek aan theoretische onderlegdheid verrieten, dat Lenin en de bijzonder knappe marxisten van de K.P.D. Centrale zich er danig vroolijk over konden maken. Maar was dat daarom ook een bewijs dat zij gelijk hadden? Er waren onder de „linkschen“ knappe theoretici genoeg, die voor geen enkel lid van de Centrale aan de haal hoefden te gaan. Maar ook al was dit niet zoo geweest, dan nog zegt theoretische knapheid niet alles. Want de beste marxist is niet degen, die de meeste marxistische werken gelezen heeft en zich het beste van het marxistisch jargon weet te bedienen, maar hij, die het best de marxistische methode beheerscht, om in de verschijningen die zich voordoen in de klassenstrijd de algemeene strekkingen op te merken, en daaruit zijn conclusies en consequenties te trekken voor de komende strijd. Nu had zich in de Russische en Duitse revolutie een nieuw verschijnsel voorgedaan, de vorming van Sovjets of Raden, en het conflict liep juist over de betekenis van deze Raden. Lenin kondte ze alleen uit het Rusland van de achterlijke boeren en met zijn heel zwakke, nog half boersche arbeidersklasse. De Russische Raden bleken onbruikbaar als organen van de nieuwe maatschappij. Ze waren niet in staat het bedrijf behoorlijk te leiden, meestal kwamen zelfs veel erger dingen voor, zoals, dat de „Raden“ de machines van hun fabriek verkeerden om van de opbrengst een boerenbedrijfje te beginnen. Deze chaos was alleen met de grootste moeite weer op orde te krijgen door de macht aan de Raden te onttrekken door ze te organiseren in de vakbeweging, en zoo onder de

discipline van de leidende partij-instanties te brengen. Lenin hield er geen rekening mee, dat in een hoog ontwikkeld industrieland als Duitschland de betekenis en van een vakbond en van de radenorganisatie een taal andere moest zijn als bij zijn boeren, die nog nooit kunstmatig gezien hadden en met een houten ploeg werkten; dat hij daar geen rekening mee hield was verdomd onmarxistisch van hem, maar het verklaart waarom hij de vakbonden hooger aansloeg dan de revolutionaire bedrijfsorganisaties.

Met de KPD-centrale lag het weer even anders. Deze bestond na de dood van Luxemburg en Liebknecht uit parlemenarriera van het oude slag, en had zich zelfs buiten weten van de overige partij om aangevuld met leden uit de USP (Clara Zetkin). Deze Centrale voelde zich bij de nieuwe raden- en bedrijfsorganisaties niet thuis, ze voelde dat ze die beweging niet overzien, niet reglementeeren en controleeren kon, het was iets anders dan de oude parlementaire beweging en daarom was het „onmarxistisch“.

De geschiedenis in Duitschland heeft ondertussen wel bewezen, dat de politiek van Lenin en de Komintern zeker niet juist was. Nu de fascistische dictatuur alle schijnrevolutionaire partijen onmogelijk maakt, dwingt de praktijk de arbeiders steeds meer om deze eene groote waarheid te zien: Verzet is alleen mogelijk over het geheele front, wanneer de arbeiders-klasse het aandurft om geheel alleen de strijd te beginnen, zonder de „knappe gecentraliseerde leiding“, want die is als oud vuil weggevaagd, maar „van anderen op“, „onder eigen leiding“ door middel van de raden, die ze zelf in de strijd opbouwt. Er zal nog veel nodig zijn voor de massa de kracht en de moed vindt om zoover te komen, maar naarmate het duidelijker wordt, dat iedere hoop om er anders onder uit te komen een lucht-kastool is, zal dit „radicalisme“ onder de arbeiders veld winnen. Ook het feit dat Hitler de „kinderziekten“-brochure niet verboden heeft, zal dit niet tegenhouden.

De economische taak van de raden.

In Rusland was de loiding van de productie door middel van de raden een onmogelijkheid, maar hoe is dat er hier in de hoog ontwikkelde kapitalistische landen mee gesteld? Hier is het een noodzakelijke taak. Marx heeft lange theoretische weg de noodzakelijkheid aangetoond om in het eerste stadium van het communisme de arbeidstijdrekening in te voeren. De sociaal-democr. kopstukken hebben dit altijd een anarchistische afwijking van Marx gevonden. Het bedrijfsleven is zoo ingewikkeld, dat een centrale leiding godsenmogelijk het statistisch materiaal zou kunnen werken, dat nodig zou zijn om ook maar bij benadering de arbeidstijd vast te stellen, die gemiddeld aan een bepaald product besteed is. Ze zijn daarom overgegaan tot de kleinburgerlijke, nationaal-socialistische illusie (we bedoelen natuurlijk het socialisme in één land) van planmatige regeling der productie door de staat, waarbij de meerwaarde in de vorm van sociale maabrogelen weer aan het „volk“ wordt teruggegeven. Maar het nationaal-socialisme is gebleken in achterlijke landen als Rusland alleen een nieuwe vorm van zelf verenside kapitalistische ontwikkeling te zijn; in ver ontwikkelde landen als Duitschland blijft het een kleinburgerlijke illusie, onverschillig of Hitler, Thälmann of een ander de staatsmacht in handen heeft.

Marx zelf heeft zich met de praktische doorvoering van de arbeids-tijdrekening nooit beziggehouden, maar alleen de economische noodzakelijkheid van de maatregel aangetoond. Het optreden van de Raden laat ons zien hoe het in de praktijk kan. Wanneer in de revolutie de politieke macht van de bourgeoisie gebroken is, en elk bedrijf zijn Raad en Bedrijfsorganisatie heeft, dan KAN EEN PLANMATIGE PRODUCTIE JUST ALLEEN MAAR GEORGANISEERD WORDEN DOOR DE OVEREENKOMST VAN ALLE BEDRIJVEN, OM OP GRONDSLAG VAN DE PRODUCTIETIJDBEREKENING IN ONDERLING RUIL-VERKEER TE TREDEN EN OOK DE ARBEID NAAR DEZELFDE MAATSTAF TE "BETALEN". Op die manier worden alle kapitaalverhoudingen teniet gedaan en is van zelfsprekend iedere meerwaardevorming uitgesloten. Binnen deze algemeene geldende regels is iedere bedrijfsorganisatie volkomen baas in eigen bedrijf, de maatschappij wordt een ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN.

Dit is de economische betekenis van de door de Komintern vergeten leus uit de Duitse revolutie

ALLE MACHT AAN DE RADEN!

WAARSCHUWING!

Eenige en laatste kennisgeving!

De P.I.C. werd tot nog toe aan belangstellenden gratis toegezonden. Wie wat kon missen stuurde zijn vrijwillige bijdrage. Zoo willen we het ook blijven doen, maar deze manier brengt mee, dat we op de duur veel lezers krijgen die door deze of gene een keer zijn opgegeven, maar die hoelemal niet belangstellen, zoodat we op onevenredig hoge kosten komen. Vele lezers kennen we persoonlijk, anderen hebben door steun of anderszins blijk van belangstelling gegeven. Verder gaan we het mes erin zetten! Wie ~~er~~ op 1 September geen verder nummer van de P.I.C. heeft ontvangen, krijgt verder ook niets meer, tenzij hij bericht stuurt aan onze administratie!

H. de Beer, Herculesstraat 60, Amsterdam Z.

1933, 2e Juli No.

H. Gorter

Open Brief aan kameraad Lenin.

0.10.

Deze brochure is bij ons verkrijgbaar als gezond tegengif tegen de kinderziekte. In deze brochure bestrijdt Gorter uitvoerig Lenin's opvattingen over parlement en vakbeweging en het "bondgenootschap met de arme boeren". Een en ander ook in verband met het verschil in ontwikkeling tusschen de productieverhoudingen in Rusland en hier in West-Europa.

P. I. C.

PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 60
POSTGIRO 224678

Deze dienst wordt aan belangstellenden gratis toegezonden. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en tekens van ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. Daarbij nemen de belangen-tegenstellingen tusschen de ver-schillende landen steeds scher-per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een nieuwe wereldoorlog uitgondt. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en een ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internationa-
le Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust-zijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlemen-taire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN- DEN VAN DE BEDRIJFS- ORGANISATIES!

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!**

Zesde Jaargang No: 18.
November 1933 No: 1.

**D U I T S C H L A N D U I T D E
V O L K E N B O N D .**

Het uittreden der Hitlerregering uit de volkenbond en het verlaten der ontwapeningskonferentie was ongetwijfeld een verrassing voor alle deelnemers. Wel was na de aankondiging van Hitler in zijn vredesrede van Mei j.l. in de rijksdag, een dergelijke maatregel vroeg of laat te verwachten, maar dat het uittreden zoo plotseling plaats vond, wijst op een verscherping van de algemeene situatie. Deze maatregelen der Hitlerregering zijn daarom slechts na een grondige behandeling der binnenlandsche en buitenlandsche politieke verhoudingen van Duitsch-land te begrijpen.

De binnenlandsche toestand.
De werkverschaffingsmaatregelen der Hitlerregering hebben volgens de officieele opgaven tot een vermindering der werkloosheid gevoerd. Het aantal werklozen, bij het rijksbureau voor verzekering tegen werkloosheid officieel geregistreerd, was eind September tot 5 850 000 gedaald, en is dus tegenover de hoogste stand van het begin van dit jaar met 2 1/2 miljoen verminderd. Maar deze vermindering blijkt slechts een schijnbare, wanneer men de werkelijke verhoudingen op de arbeidsmarkt beziet. In het jaar 1929 bedroeg het aantal der officieel bij de arbeids- en invaliditeitsverzekering geregistreerde arbeiders ongeveer 24 miljoen. De statistieken toonen echter slechts rond 14 miljoen werkzame arbeiders en ca. 4 miljoen werklozen, tezamen dus hoogstens 18 miljoen. Tegenover 1929 vertoont zich hier dus een verschil van rond 6 miljoen werknemers, die van de arbeidsmarkt verdwenen zijn. En D E Z E vormen de onzichtbare werkloosheid, die in het begin van dit jaar nog officieel door het Instituut voor Konjunk-tuuronderzoek, op 2 1/2 miljoen gesteld werd. Men kwam toen zocals bekend is, tot een feitelijk werklozenaantal van bijna 10 millioen, welk cijfer door de "Angriff" toehertijd in zijn polemiek tegen de Papen-Schleicherregeringen aangevoerd werd. Zoo is de werkloosheid door geknoel met cijfers - onzichtbaar gemaakt. Toch zijn eenige miljoenen arbeiders weer in het produktieproces opgenomen. Dit heeft echter ook een schaduwzijde.